

Arrest

nr. 181 804 van 6 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, op 3 februari 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de met grenscontrole belaste overheden van 1 februari 2017 tot terughouding (bijlage 11), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 februari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2017 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die *loco* advocaat M. MAKIADI MAPASI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, komt op 1 februari 2017 aan in de luchthaven van Zaventem.

Hij is in het bezit van een paspoort met visum 'type C', geldig van 31 januari 2017 tot 9 maart 2017 voor een duur van 22 dagen.

Verzoeker wordt staande gehouden en gehoord door de met grenscontrole belaste overheden, waarna hem de toegang wordt geweigerd. Verzoeker wordt ondervraagd door de Federale Politie te Zaventem op 1 februari 2017.

Op 1 februari 2017 wordt aan verzoeker de toegang tot het grondgebied geweigerd.

Op 1 februari 2017 wordt de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) genomen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Op 01/02/2017 om 13.00 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal,
Werd door ondergetekende, N.K., Hoofdinspecteur Federale Politie Zaventem*

.....

de heer/mevrouw

naam M voornaam R.A.M.

geboren op (...)1974 te M. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [...]

houder van het document PASPOORT nummer (...)

afgegeven te M. op : 15.11.2013

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Belgische Ambassade in Kinshasa

geldig van 31.01.2017 tot 09.03.2017

voor een duur van 22 dagen,

afkomstig uit Kinshasa met (...) (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

Reden van de beslissing:

☐ (E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Hij legt een toeristische planning voor maar buiten het Atomium is hij niet op de hoogte van de inhoud van deze planning en kent hij geen bezienswaardigheden of toeristische trekpleisters in België. Hij verklaart ook geen vrienden of familieleden te hebben in België welke hem kunnen rondleiden. Hij verklaart enkel de Haven van Antwerpen welke niet vermeld staat op zijn planning te willen bezoeken en zijn resterend voorgenomen verblijf van 21 dagen (terugkeerticket dd. 21.02.2017) al winkelend door te brengen. Zodoende heeft betrokkene zijn toeristische reisplanning gebruikt om een visum te bekomen en heeft hij geen intentie om de reden van afgifte van het visum te respecteren.

Betrokkene is in het bezit van een aankoop ticket van een winkel te Parijs (Frankrijk). Geconfronteerd met dit ticket verklaart hij in tweede instantie om ook door te reizen naar Parijs om een broek en twee hemden te gaan afhalen in opdracht van zijn directeur. Hij is niet in het bezit van vervoersbewijzen naar Parijs en terug (terugkeerticket dd. 21.02.2017: Brussel – Kinshasa), bezit een toeristische reisplanning in België en hotelreservatie in Brussel (België) voor zijn geheel voorgenomen verblijf.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene bij zijn visumaanvraag andere documenten heeft voorgelegd en verklaringen heeft afgelegd dan zijn huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens.

(...)."

Op 1 februari 2017 wordt tevens de beslissing tot nietigverklaring van het visum van betrokkene genomen en wordt tevens de beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten, gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"PREMIER MOYEN

Pris de la violation des articles 6 et 14 du règlement (UE) 2016/399 du parlement européen et du conseil du 9 mars 2016 concernant un code de l'Union relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (code frontières Schengen)

Qu'in limine litis, précisons que le présent règlement dont la violation est invoquée in specie est déjà entrée en vigueur en vertu de l'article 45 qui précise :<< Le présent règlement entre en vigueur le vingtième jour suivant celui de sa publication au Journal officiel de l'Union européenne. Le présent règlement est obligatoire dans tous ses éléments et directement applicable dans les États membres, conformément aux traités>> ;

Qu'en plus, dit l'article 4, lorsqu'ils appliquent le présent règlement, les États membres agissent dans le plein respect des dispositions pertinentes du droit de l'Union, y compris de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (ci-après dénommée la «charte»), du droit international applicable, dont la convention relative au statut des réfugiés, conclue à Genève le 28 juillet 1951 (ci-après dénommée la «convention de Genève»), des obligations liées à l'accès à la protection internationale, en particulier le principe de non-refoulement, et des droits fondamentaux. Conformément aux principes généraux du droit de l'Union, les décisions prises au titre du présent règlement le sont à titre individuel.

Que dispose l'article 6, point 1 du règlement précité : Pour un séjour prévu sur le territoire des États membres, d'une durée n'excédant pas 90 jours sur toute période de 180 jours, l'étranger doit :

a) être en possession d'un document de voyage en cours de validité autorisant son titulaire à franchir la frontière qui remplisse les critères suivants:

b) être en possession d'un visa en cours de validité si celui-ci est requis en vertu du règlement (CE) no 539/2001 du Conseil (25), sauf s'ils sont titulaires d'un titre de séjour ou d'un visa de long séjour en cours de validité;

c) justifier l'objet et les conditions du séjour envisagé, et disposer de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans leur pays d'origine ou le transit vers un pays tiers dans lequel leur admission est garantie, ou être en mesure d'acquérir légalement ces moyens;

d) ne pas être signalé aux fins de non-admission dans le SIS;

e) ne pas être considéré comme constituant une menace pour l'ordre public, la sécurité intérieure, la santé publique ou les relations internationales de l'un des États membres et, en particulier, ne pas avoir fait l'objet d'un signalement aux fins de non-admission dans les bases de données nationales des États membres pour ces mêmes motifs ;

Qu'effectivement, le requérant qui n'est pas signalé aux fins de non admission et qui ne constitue pas une menace pour l'ordre public, la sécurité intérieure, la santé publique et les relations internationales de la Belgique a un passeport et un visa en cours de validité, qu'il a des moyens de subsistance suffisants (plus de 5000 euros en liquide et une carte visa avec une provision de 1500 dollars, qu'il a une réservation d'hôtel qui couvre toute la période de séjour et a un plan touristique qui explicite l'objet du voyage ;

Que le requérant renvoie à son dossier administratif sur base duquel, le visa lui a été octroyé ;

Que le plan touristique n'est qu'indicatif, le requérant peut le modifier au gré de sa curiosité pour autant qu'il reste toujours dans le cadre touristique;

Qu'il a été jugé : Comme le requérant l'indique dans le moyen, l'objet de son voyage ressort bel et bien de ses déclarations et de la lecture d'invitation que le requérant produit. En toute logique, le délégué du secrétaire d'Etat à la politique de migration et d'asile ne pouvait par conséquent pas estimer que le requérant n'était pas en possession de documents faisant apparaître l'objet du voyage. Cela ne cadre en effet pas avec les données du dossier (CCE., 28/05/2010, numéro 44.115) ;

Qu'il est étonnant que l'entrée sur le territoire soit refusé au requérant qui ne contrevient pas aux conditions de l'article 6 du règlement alors qu'au sens de l'article 14: L'entrée sur le territoire des États membres est refusée au ressortissant de pays tiers qui ne remplit pas l'ensemble des conditions d'entrée énoncées à l'article 6, paragraphe 1, et qui n'appartient pas à l'une des catégories de personnes visées à l'article 6, paragraphe 5. Cette disposition est sans préjudice de l'application des dispositions particulières relatives au droit d'asile et à la protection internationale ou à la délivrance de visas de long séjour ;"

3.3.2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 6 en 14 van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore) (codificatie) (hierna: de Schengengrenscore).

Artikel 6 van de Schengengrenscore luidt als volgt:

“Toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen

1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;”

Artikel 14 van de Schengengrenscore luidt als volgt:

“Weigering van toegang

1. Indien een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 6, lid 1, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet en niet tot de in artikel 6, lid 5, genoemde categorieën personen behoort, wordt hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten geweigerd. Dit laat de toepassing van de bijzondere bepalingen inzake asielrecht en internationale bescherming of inzake afgifte van een visum voor een verblijf van langere duur onverlet.

2. De toegang kan alleen worden geweigerd in een met redenen omklede beslissing waarin de precieze weigeringsgronden worden genoemd. De beslissing wordt genomen door een naar nationaal recht bevoegde instantie. Zij is onmiddellijk van toepassing.

De met redenen omklede beslissing waarin de precieze weigeringsgronden worden genoemd, wordt meegedeeld door middel van het standaardformulier in bijlage V, deel B, dat wordt ingevuld door de naar nationaal recht voor de weigering van toegang bevoegde autoriteit. Het ingevulde standaardformulier wordt verstrekt aan de betrokken onderdaan van een derde land, die met behulp van dit formulier de ontvangst van de beslissing tot weigering van toegang bevestigt.

3. Personen aan wie de toegang wordt geweigerd, hebben het recht daartegen beroep in te stellen. Het beroep wordt ingesteld overeenkomstig het nationale recht. De onderdaan van een derde land ontvangt tevens schriftelijke informatie over contactpunten die informatie kunnen verschaffen over wettelijke vertegenwoordigers die namens de betrokkene in overeenstemming met het nationale recht kunnen optreden.

Het instellen van beroep schort de beslissing tot weigering van toegang niet op.

Indien de beroepsprocedure tot de conclusie leidt dat de beslissing tot weigering van toegang ongegrond was, heeft de betrokken onderdaan van een derde land, onverminderd een eventuele naar nationaal recht toegekende schadeloosstelling, recht op herstel van de geannuleerde inreisstempel, en op schrapping van andere annuleringen of toevoegingen, door de lidstaat die de toegang heeft geweigerd.

4. Ingeval een onderdaan van een derde land de toegang wordt geweigerd, zien de grenswachters erop toe dat die persoon het grondgebied van de betrokken lidstaat niet betreedt.

5. De lidstaten verzamelen statistieken over het aantal personen aan wie de toegang wordt geweigerd, de weigeringsgronden, de nationaliteit van de personen aan wie de toegang werd geweigerd en het soort grens (land, lucht of zee) waar de toegang werd geweigerd, en dienen deze jaarlijks in bij de

Commissie (Eurostat) overeenkomstig Verordening (EG) nr. 862/2007 van het Europees Parlement en de Raad (1).

6. Gedetailleerde voorschriften inzake weigering van toegang zijn opgenomen in bijlage V, deel A.”

3.3.2.1.2. Verzoeker verliest uit het oog dat op 1 februari 2016 een beslissing werd genomen tot nietigverklaring van zijn visum. Verzoeker betwist niet dat hij visumplichtig is. Als gevolg van de beslissing tot nietigverklaring van het visum beschikt verzoeker niet over een geldig reisdocument (visum). Verzoeker voldoet dus niet aan de voorwaarden van artikel 6 van de Schengengrenscodex, zodat hij zich *prima facie* niet op deze bepaling kan beroepen. Hierdoor kon hem de toegang tot het grondgebied worden geweigerd en kon hij worden teruggedreven, zonder artikel 14 van de Schengengrenscodex te schenden.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"DEUXIEME MOYEN

Pris de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers

Que dispose l'article 2 de la loi du 15/12/1980 : Est autorisé à entrer dans le Royaume, l'étranger porteur :

1° soit des documents requis en vertu d'un traité international, d'une loi ou d'un arrêté royal;
2° soit d'un passeport valable ou d'un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique, apposé par un représentant diplomatique ou consulaire belge ou par celui d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique. Le Ministre ou son délégué peut autoriser à pénétrer en Belgique l'étranger qui n'est porteur d'aucun des documents prévus par l'alinéa précédant, sur la base de modalités déterminées par arrêté royal.

Que l'article 3 vient compléter cette disposition en ce qu'il souligne que : Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants:

1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2;

2° s'il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé;

4° s'il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un Etat tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquiescer légalement ces moyens;

5° s'il est signalé aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour dans le système d'information Schengen;

6° s'il est considéré par le Ministre, après avis conforme de la Commission consultative des étrangers, comme pouvant compromettre les relations internationales de la Belgique ou d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique ;

7° s'il est considéré par le Ministre ou son délégué comme pouvant compromettre la tranquillité publique, l'ordre public ou la sécurité nationale ;

8° s'il a été renvoyé ou expulsé du Royaume depuis moins de dix ans, lorsque la mesure n'a pas été suspendue ou rapportée.

9° si le ressortissant d'un pays tiers fait l'objet d'une interdiction d'entrée ni suspendue ni levée.

10° si le ressortissant d'un pays tiers est atteint d'une des maladies énumérées à l'annexe de la présente loi. Lorsque l'étranger à refouler est porteur d'un visa valable, les autorités chargées du contrôle aux frontières refoulent l'étranger et, le cas échéant, procèdent à l'annulation ou à l'abrogation du visa sur décision du ministre ou de son délégué. Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, préciser les conditions et les modalités d'application de la présente disposition.

Que comme cela est relevé au premier moyen, le requérant ne se retrouve dans aucune de ces hypothèses pour que l'accès au territoire lui soit refusé par la partie adverse ;

Qu'il est regrettable de constater que la décision querellée invoque la violation de l'article 3.3 de la loi du 15/12/1980 ;

Que le point trois de cette disposition légale fait allusion à l'objet et aux conditions du voyage ;

Que le requérant a une réservation d'hôtel qui couvre toute la période de séjour ;

Que même si dans l'impossible il se retrouvait sans réservation d'hôtel, dit l'article 14 du règlement numéro 810/2009 : << Lorsqu'il introduit une demande de visa uniforme, le demandeur présente les documents suivants:

- a) des documents indiquant l'objet du voyage;*
- b) des documents relatifs à l'hébergement, ou apportant la preuve de moyens suffisants pour couvrir les frais d'hébergement;*

Que le requérant a non seulement la réservation d'hôtel mais aussi et surtout détient par devers lui des moyens suffisants pour couvrir les frais d'hébergement (plus de 5000 euros en liquide et une carte visa avec une provision de 1500 Dollars) ;

Qu'il n'a aucune intention de loger chez quelqu'un et d'ailleurs n'a aucun membre de famille en Belgique, excepté des amis pour qui il a apporté de la nourriture africaine ;

Que le plan touristique présenté par le requérant à l'appui de sa demande de visa justifie clairement l'objet du voyage ;

Que martèle de nouveau le requérant, ce plan n'est qu'indicatif et peut légitimement être modulé pour autant que le séjour demeure toujours touristique ;

Que le fait d'inclure la visite du port d'Anvers ne porte pas atteinte au but touristique du voyage ;

Qu'il entend visiter le port Anvers, étant lui-même résidant au Congo de la ville portuaire de Matadi ;

Qu'en outre, il est reproché au requérant de vouloir acheter un pantalon pour son chef hiérarchique dans une boutique qui serait en France ;

Que d'abord, le requérant n'est pas tenu de se rendre en France pour acquérir ce pantalon, il peut prendre contact avec la boutique et le bien lui soit envoyé par la poste, il peut même le faire par personne interposée ;

Que dans l'absolue, la date du 19 février 2017 étant consacrée au shopping, le requérant qui s'est vu délivré un visa Schengen peut effectuer ce shopping aussi bien en Belgique que dans un autre pays de l'espace Schengen ;

Que le requérant dénonce le rigorisme excessif qui a caractérisé l'interprétation de ses dires et documents ;

Qu'il a été jugé :

- La requérante étant en possession d'un passeport et d'un visa dont l'authenticité n'est pas contestée, il apparaît que l'Etat belge a agi avec précipitation sans s'entourer de tous les éléments qui auraient permis de se prononcer en connaissance de cause sur la probabilité d'une immigration illégale et la nécessité d'un refoulement immédiat(CE 7/4/2002, numéro 105.418, rev dr étr 2002, liv.218,238) ;

-En prenant l'ordre de refoulement attaqué, l'autorité a fait une fausse application de l'article 3.1 de la loi du 15/12/1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, dès lors qu'il est établi que la requérante n'aurait pas été, dès son arrivée sur le territoire, à charge des pouvoirs publics (CE 26/3/1993, numéro 42.456) ;

Qu'il échet à votre conseil de faire application de la jurisprudence du Conseil d'Etat en ce qu'elle dispose :<<Si un étranger est porteur de tous les documents requis par l'article 2 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et ne se trouve pas dans un des cas énumérés à l'article 3 de cette loi, il ya lieu d'ordonner la suspension de l'exécution d'une mesure de refoulement (C.E, 27/10/1992, numéro 40.846, R.A.C.E. 1993)>> ;"

3.3.2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 van 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

(...).”

3.3.2.2.2. Verzoeker voert aan dat artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet niet op hem van toepassing is omdat hij wel degelijk het doel van zijn reis en de verblijfsomstandigheden kan aantonen. Verzoeker wijst erop dat hij in het bezit is van een hotelreservatie die heel zijn verblijfsperiode dekt en alleszins in het bezit is van voldoende financiële middelen om zijn verblijfskosten te betalen (meer dan 5000 euro en een visakaart met een provisie van 1500 dollar). Verzoeker zal niet bij iemand logeren en heeft geen familieleden in België, wel vrienden voor wie hij eten had meegenomen. Het *“plan touristique”*, dat hij heeft voorgelegd, verantwoordt duidelijk de reden van zijn reis. Het feit dat hij ook de haven van Antwerpen wil bezoeken, doet geen afbreuk aan het toeristisch doel van zijn reis. In de D.R.C. woont verzoeker ook in een havenstad. Waar hem verweten wordt dat hij naar Frankrijk wil gaan om een broek te kopen voor zijn chef, stelt verzoeker dat hij met de winkel contact kan opnemen en de broek kan laten verzenden via de post of via een tussenpersoon. Verzoeker heeft aangegeven dat hij tijdens zijn reis ook wilde shoppen, hij kan dit in België doen maar evengoed in een ander land van de Schengenzone. Verzoeker verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Raad van State.

3.3.2.2.3. In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen over verzoekers reisdoel en -omstandigheden:

“Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Hij legt een toeristische planning voor maar buiten het Atomium is hij niet op de hoogte van de inhoud van deze planning en kent hij geen bezienswaardigheden of toeristische trekpleisters in België. Hij verklaart ook geen vrienden of familieleden te hebben in België welke hem kunnen rondleiden. Hij verklaart enkel de Haven van Antwerpen welke niet vermeld staat op zijn planning te willen bezoeken en zijn resterend voorgenomen verblijf van 21 dagen (terugkeerticket dd. 21.02.2017) al winkelend door te brengen. Zodoende heeft betrokkene zijn toeristische reisplanning gebruikt om een visum te bekomen en heeft hij geen intentie om de reden van afgifte van het visum te respecteren.

Betrokkene is in het bezit van een aankoop ticket van een winkel te Parijs (Frankrijk). Geconfronteerd met dit ticket verklaart hij in tweede instantie om ook door te reizen naar Parijs om een broek en twee hemden te gaan afhalen in opdracht van zijn directeur. Hij is niet in het bezit van vervoersbewijzen naar

Parijs en terug (terugkeerticket dd. 21.02.2017: Brussel – Kinshasa), bezit een toeristische reisplanning in België en hotelreservatie in Brussel (België) voor zijn geheel voorgenomen verblijf.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene bij zijn visumaanvraag andere documenten heeft voorgelegd en verklaringen heeft afgelegd dan zijn huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens.

(...)."

Er dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier, waarin zich een verslag van de Federale Politie te Zaventem bevindt van 1 februari 2017, blijkt dat verzoekers verklaringen als volgt werden opgenomen:

"Vaststellingen en info :

- *Hoewel betrokkene in het bezit is van een toeristisch programma kan hij buiten een bezoek aan het Atomium enkel nog zeggen dat hij naar de haven van Antwerpen gaat. De haven van Antwerpen werd echter niet opgenomen in het toeristisch programma. Hij kan geen enkele andere bezienswaardigheid opnoemen van het programma. Wanneer we hem de vraag stellen of hij in België vrienden heeft die hem zullen rondleiden zegt hij dat hij hier geen vrienden heeft, enkel 'contacten'. Zijn contacten zullen hem naar de haven brengen. Hij wil zeer specifiek naar de haven van Antwerpen omdat daar de boten vertrekken die in RDC in Matadi toekomen. Matadi is plaats waar hij woont. Voor de rest zegt hij dat hij enkel in België zal blijven en er zal gaan winkelen. Het 'programme touristique' werd op zijn vraag opgemaakt door een reisagentschap.*

- *Betrokkene geeft tijdens het gesprek aanvankelijk te kennen dat hij 4000 euro cash bij zich heeft. Wanneer wij hem vragen om het geld te laten zien, zegt hij dat hij het geld niet meer heeft. Hij zou het aan de grenscontroleur gegeven hebben die het vervolgens aan de grenscontrolebox in een enveloppe stak. Wij vragen betrokkene tot 5 maal toe of hij zeker is dat hij het geld niet terug in ontvangst heeft genomen na de grenscontrole in eerste lijn. Hij blijft dit ontkennen. Pas wanneer opsteller zegt hem te zullen fouilleren tast hij in zijn binnenzak van zijn vest en vindt hij vol verbazing het pakket geld. Wij tellen het geld na: het betreft een bedrag van 4900 euro in briefjes van 50 eurobiljetten. Wij vragen aan betrokkene waarom hij gelogen heeft over het totaalbedrag en of hij nog ergens geld heeft. Hij zegt dat hij zich heeft vergist en blijft erbij dat dit al het geld is dat hij bij zich heeft. Opsteller laat vervolgens de handbagage fouilleren. Er wordt nog eens 9500 euro gevonden in coupures van 100 euro. Bovendien zitten er nog drie kredietkaarten in de handbagage op naam van betrokkene. In de handbagage bevinden zich nog pruiken en haarstukken. De fouille van de persoon zelf levert nog eens 400 euro op. Er wordt dus een totaal bedrag van 14.800 euro cash geld gevonden en dit terwijl betrokkene aanvankelijk verklaarde maar 4000 euro cash bij te hebben. Op de vraag waarom hij zoveel geld bij heeft zegt hij dat hij zijn hotel nog moet betalen (a rato van 45 euro per dag) en dat hij nog zal gaan winkelen. Wij stellen hem de vraag of zijn bezoek niet eerder zakelijk is dan toeristisch. Hij antwoordt van niet. Wat de pruiken en de haarstukken betreft zegt hij dat deze voor vrienden zijn. Hoewel betrokkene aanvankelijk verklaarde hier geen vrienden te hebben.*

- *Tijdens de fouille van de handbagage wordt er een ticket van 900 euro gevonden van de zaak J. M. te Parijs. Het betreft een aankoop van 15/11/2016. Als wij aan betrokkene vragen waarom hij dit ticket bij zich heeft zegt hij dat zijn directeur hem gevraagd heeft om in die winkel een broek en twee hemden voor hem te gaan halen. De winkel bevindt zich volgens het ticket in Parijs. De eerdere verklaring dat betrokkene alleen naar België komt klopt dus ook niet.*

(...)

- *Wanneer wij in het begin van het gesprek aan betrokkene vroegen hoeveel bagage hij had, verklaarde hij enkel dat hij handbagage bij zich had. Wanneer wij hem de twee luggage tags tonen die aan zijn paspoort hangen zegt hij dat hij ook nog twee ingecheckte valiezen (sic) had. Wij vragen door over de inhoud van die valiezen vermits wij op de labels zien dat het over een totaal gewicht van 45 kg gaat. Uiteindelijk zegt betrokkene dat het geen valiezen zijn, maar koelboxen met vis en groenten. Er wordt één van de koelboxen gerecupereerd en deze bevat inderdaad enkel vis en groenten (soort van wier). In de handbagage zaten buiten een tandenborstel, tandpasta, een paar boxershorts en vrouwenkledij. Hij geeft uiteindelijk nog te kennen dat er een vrouw is, die hij verder niet kent, die ook nog was vis heeft ingecheckt in Kinshasa in een van zijn koelboxen. Misschien heeft deze vrouw een van de boxen van de bagageband gehaald in Zaventem.*

(...)

- *Hoewel betrokkene verklaart geen vrienden te hebben in België staat er hem iemand op te wachten in de aankomsthal. Het betreft de genaamde M. E. B., geboren op (...)1974, man van België. Deze persoon bevindt zich in de aankomsthal met een klemmap met daarop een papier met de naam R. M.. Op het papier staat eveneens de vermelding van de firma B. O. te Merchtem. Op facebook vinden wij B. terug als shipping company. M. E. zegt dat dit zijn bedrijf is. Hij heeft hiervoor naar eigen zeggen*

gisteren een BTW-nummer aangevraagd. Hij geeft aanvankelijk te kennen dat hij naar de luchthaven kwam met de trein om M. R. af te halen. Na een fouille van de persoon worden zijn autosleutels gevonden en geeft hij toe dat hij met wagen naar de luchthaven kwam. Uiteindelijk zegt hij ook M. R. niet te kennen en hem af te halen op vraag van een vriend.

(...)

- In Belvis staan er geen gegevens betreffende een eventuele gastheer.*

(...)

- Het is de eerste keer dat betrokkene een Schengenland bezoekt.*

M. R. geeft tegenstrijdige en ronduit valse verklaringen over zijn reismotief en zijn bestaansmiddelen. Hij past zijn verhaal aan aan de vragen die hem worden gesteld.

(...)."

Hieruit blijkt dat de vaststellingen in de bestreden beslissing steunen op de stukken van het dossier. Buiten het Atomium kon verzoeker geen informatie geven over zijn toeristische planning in België en kon hij geen toeristische bezienswaardigheden of trekpleisters vermelden. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij de haven van Antwerpen wil bezoeken en in het verzoekschrift voegt verzoeker hieraan toe dat hij dit wil doen omdat hij in de D.R.C. ook in een havenstad woont. In dit verband rijst echter de vraag waarom verzoeker dit niet heeft vermeld tijdens het verhoor en waarom dit niet in zijn toeristische reisplanning, op basis waarvan hij zijn (inmiddels vernietigd) visum heeft verkregen, was opgenomen.

Inzake de af te halen broek, gekocht in een winkel in Parijs, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij van plan was door te reizen naar Parijs om deze broek te gaan afhalen. In dit verband strookt het met de gegevens van het administratief dossier dat in de motieven van de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker pas in tweede instantie, geconfronteerd met het aankoopbewijs uit de Franse winkel, aangeeft door te willen reizen naar Parijs en dat hij dit niet oorspronkelijk heeft verteld, dat hij niet in het bezit is van vervoersbewijzen naar Parijs en dat hij over een hotelreservatie in België beschikt voor de hele periode van zijn verblijf. De omstandigheid dat verzoeker nu in het verzoekschrift aangeeft dat hij deze kledij ook vanuit Frankrijk kan laten overkomen, doet geen afbreuk aan zijn oorspronkelijk afgelegde verklaringen.

Het strookt bijgevolg ook met de gegevens van het dossier dat verzoeker andere documenten heeft voorgelegd en verklaringen heeft afgelegd over zijn reisdoel en -omstandigheden bij zijn visumaanvraag dan het verklaarde reisdoel en -omstandigheden meegedeeld bij de Belgische buitengrens. Nu verklaart verzoeker immers de haven van Antwerpen te willen bezoeken en naar Parijs te willen gaan, terwijl hij oorspronkelijk een toeristisch verblijf in België had opgegeven, met trekpleisters in Brussel, voor de volle duur van zijn verblijf, zonder de haven van Antwerpen of een uitstap naar Parijs te vermelden.

Tevens wordt opgemerkt dat de omstandigheid dat verzoeker in het bezit is van een hotelreservatie voor de gehele duur van zijn oorspronkelijk meegedeeld verblijf in België, verplicht is om een visum kort verblijf te verkrijgen (artikel 14, eerste lid, b), van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode), zodat verzoeker dit niet kan aanwenden als argument om te staven dat hij wel beschikte over documenten om zijn reisdoel en reisomstandigheden te staven.

Er werd bijgevolg op grond van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid geoordeeld dat verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Raad van State, wordt opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde dat hij zich in identieke omstandigheden bevindt en bovendien hebben, in de continentale rechtstraditie, arresten geen precedentenwaarde.

Een schending van de artikelen 2 en artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.2.3. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

"TROISIEME MOYEN

Pris de la violation des articles 62 de la loi du 15/12/1980, 2 et 3 de la loi du 29 /7/1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et des principes généraux de droit tirés de l'erreur manifeste

d'appréciation ; de la sécurité juridique, de prudence, de précaution, de minutie et du principe selon lequel, l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents de la demande ;

Que la motivation contenue dans la décision attaquée n'est pas adéquate alors que s'agissant des obligations qui pèsent sur les autorités administratives en vertu de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs dont la violation est invoquée, il est de jurisprudence administrative constante (voir, notamment : C.E., arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et 101.283 du 29 novembre 2001) que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par le demandeur, elle comporte, néanmoins, l'obligation d'informer celui-ci des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé. Cette même jurisprudence enseigne également que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet(C.C.E.,n° 164 943 du 30 mars 2016);

Qu'à décidé votre conseil : Le conseil rappelle que la partie défenderesse dispose d'un large pouvoir d'appréciation à l'égard des demandes de visa de court séjour qui lui sont soumises et qu'à cet égard, dans le cadre du contrôle de légalité que le conseil est appelé à exercer, s'il n'est pas compétent pour substituer sa propre appréciation des faits à celle de l'autorité compétente, il lui incombe en revanche de vérifier, dans les limites de sa saisine, si l'autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif, si elle a satisfait à son obligation de motivation, et si elle n'a pas commis d'erreur manifeste d'appréciation(CCE 3/9/2010, numéro 47.735) ;

Que sans conteste, la partie adverse a manifestement commis une grave erreur d'appréciation en s'appuyant sur la violation de l'article 3.3 de la loi du 15/12/1980 alors que l'objet et les conditions du voyage sont largement prouvés et justifiés par le requérant ;

Que suivant le principe d'une bonne administration, et particulièrement les principes de précaution et minutie, chaque administration doit effectuer un contrôle concret, complet, loyal et sérieux des circonstances de l'affaire ; elle doit examiner les faits avec la précaution nécessaire, prendre les informations nécessaires lors de la prise de décision afin de prendre celle-ci en connaissance de cause et ce après avoir rassemblé tous les éléments ;"

3.3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn

beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat de materiële motiveringsplicht is geschonden omdat er een verkeerde toepassing werd gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Uit de bespreking van het tweede middel hierboven is reeds gebleken dat een schending van dit artikel niet aannemelijk wordt gemaakt en dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op de gegevens van het administratief dossier en niet kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

3.3.2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.2.3.3. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan in welk opzicht hij het rechtszekerheidsbeginsel geschonden acht. Dit onderdeel van het derde middel is onontvankelijk.

Het derde middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen. De derde cumulatieve voorwaarde (het moeilijk te herstellen ernstig nadeel) dient niet meer te worden onderzocht.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend zeventien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. DE SMET